

Creșterea spirituală (6) **Creșterea spre maturitatea spirituală**

Texte biblice: 1 Petru 2; Romani 12,2

Cuprins

Creștere spre mântuire **Transformarea** **Semnele caracteristice ale transformării**

Creștere spre mântuire

Apostolul Petru scoate în evidență responsabilitatea credinciosului în felul următor: »Ca niște prunci născuți de curând, să doriți din tot sufletul laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire« (1 Petru 2,2). Noi nu ne putem ascunde sub faptul că »Dumnezeu dă creșterea« (compară cu Coloseni 3,6). În sine însuși aceasta este desigur adevărat, dar dacă noi nu vrem creșterea, atunci nici nu vom crește. Petru ne arată clar, că noi trebuie să dorim după »laptele duhovnicesc și curat«. Laptele nu ni-l putem prepara singuri. Dacă suntem încă copilași mici, nici măcar sticla cu lapte nu o putem duce la gură. Însă un copilaș poate desigur să facă două lucruri: să dorească după lapte – și aceasta de exemplu prin plâns – și să bea. Cine nu cere și/sau nu bea, aceluia nu i se poate ajuta. Unui copilaș i se poate pune sticla la gură, dar dacă copilul nu vrea să bea, nu folosește la nimic. De aceea este desigur adevărat, că laptele trebuie să vină de la Dumnezeu și numai El poate lucra creșterea – dar cine nu vrea să bea din acest lapte, acela se va pipernici. Dumnezeu îngrijește să fie lapte; dar voi trebuie să soriți după el și să beți, spune Petru.

Important este și felul în care este descris aici țelul final al creșterii spirituale. Este o »creștere spre mântuire«. Acesta este unul din multele exemple din Noul Testament în care »mântuirea« are un înțeles de viitor. Este tot așa ca și cu cuvântul »desăvârșit« (sau »desăvârșire«), pe care l-am discutat într-un articol anterior. »Desăvârșit« înseamnă ori ceea ce noi am devenit în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, ori ceea ce noi trebuie să devenim aici pe pământ prin creștere spirituală, ori ceea ce noi vom fi abia atunci când vom fi în fericirea cerească. Tot așa este și cu »mântuirea«. Uneori ea înseamnă ceea ce noi am devenit în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, ca în Efeseni 2,5-8: »Prin har sunteți mântuiți, prin credință«, și în 2 Timotei 1,8-9: »Dumnezeu ne-a mântuit«. Deseori »mântuirea« înseamnă ceea ce noi vom obține abia la revenirea Domnului și la înviere, ca în epistola către Romani: »Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie« (Romani 5,9). »Noi ... suspinăm în noi înșine, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejde am fost mântuiți.« (Romani 8,23.24). »Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut« (Romani 13,11). Tot așa spune și Filipeni 3,20-21: »Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă.« Și tot așa în epistola către Evrei: »... care vor moșteni mântuirea« (Evrei 1,14); »De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, pentru că trăiește pururi, ca să mijlocească pentru ei« (Evrei 7,25).

Pe lângă primul și al treilea înțeles acum ne interesează cel mai mult acela care are a face cu creșterea spirituală: »să creștem spre mântuire«. Acestea sunt cazurile în care obținerea mântuirii este direct legată de responsabilitatea noastră. Așa spune Pavel în Filipeni 2,12: »duceți până la

capăt (sau duceți la bun sfârșit prin lucrare) mântuirea voastră, cu frică și cutremur»; și în 2 Timotei 3,15: »... Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciune spre mântuire, prin credința în Hristos Isus«. La Petru vedem că el folosește cuvântul în toate cele trei înțelesuri ale lui. Primul înțeles îl găsim în 1 Petru 3,20, unde este în legătură cu botezul: noi suntem mântuiți, așa cum se exprimă prin botezul nostru. Al treilea înțeles îl găsim în 1 Petru 1,5: »Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire«, și în 1 Petru 4,18: »... dacă cel drept scapă cu greu ...«.

Al doilea înțeles îl găsim în afară de 1 Petru 2,2 și în 1 Petru 1,9: »... primind ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.« Aici „sufletul” nu stă în contrast cu „trupul”, ci Petru folosește acest cuvânt exact ca în capitolul 3 versetul 20, unde opt „suflete” au fost salvate în corabia lui Noe. „Suflete” înseamnă aici „persoane” ca în strigătul de ajutor SOS (save our souls). Țelul final al drumului nostru de credință este, că „sufletele noastre”, aceasta înseamnă „noi”, vom fi salvați. În expresii ca cele din 1 Petru 1,9 și 1 Petru 2,2 se contopește într-un anumit sens înțelesul al doilea și al treilea al »mântuirii«. Căci această mântuire este într-adevăr legată de responsabilitatea noastră, dar ea va fi obținută definitiv abia în fericirea cerească. Maturizarea este un proces permanent de creștere, care în sensul deplin va fi obținută abia atunci. Dar nu este cu nimic mai puțin un proces de creștere la care noi înșine trebuie să lucrăm, ca și cum obținerea rezultatului final ar depinde de noi. Aceasta pune un accent deosebit pe înțelesul creșterii spirituale și ne arată seriozitatea stării, dacă rămânem mereu copilași.

Noi trebuie să începem să creștem spiritual, ca și cum sufletul și mântuirea noastră ar fi dependente de aceasta. Noi creștem spre mântuirea deplină în fericirea cerească. Cu cât devenim mai maturi pe pământ, cu atât ne vom asemena mai mult cu ceea ce vom fi în cer în chip desăvârșit. Desăvârșirea în sensul deplin nu o vom obține niciodată pe pământ; dar prin creștere ne apropiem tot mai mult de această desăvârșire. Astfel înțelegem că Pavel »aleargă spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus«, aceasta este: după „desăvârșire” (Filipeni 3,12-14). Aici pe pământ el nu-l va obține niciodată, căci el este păstrat în cer; dar el se apropie tot mai mult de el prin alergare! Și cu cât se apropie mai mult de desăvârșire, cu atât mai strălucitoare apare lumina cerului pe drumul său. Maturitatea spirituală este apropierea maximă, care se poate obține, de desăvârșirea mântuirii cerești.

Transformarea

Sunt și alte verbe în Noul Testament, care descriu procesul creșterii spirituale, mai ales verbele „a modifica, a transforma” și „a înnoi”. Sunt cuvinte diferite care sunt traduse cu „a transforma”, dar noi ne îndreptăm spre un cuvânt deosebit, care descrie o schimbare foarte profundă. Este vorba de un cuvânt grecesc, din care derivă cuvântul „metamorfoză”. Elevii învață cuvântul în lecțiile de biologie, căci „metamorfoza” este „transformarea” pe care o parcurg insectele, când ele dintr-o larvă (omidă) devin un „cocon”, din care apoi apare insecta matură (muscă, țânțar, fluture). Literalmente „metamorfoza” înseamnă „schimbarea formei (sau înfățișării)”. Este de fapt același lucru cu ceea ce se exprimă prin cuvântul „transformare”, descendent din latină. Dumnezeu vrea ca credincioșii în timpul procesului lor de creștere să facă o astfel de „transformare” sau „schimbare”. În momentul în care ei au venit la credință, ei au devenit copii ai lui Dumnezeu și au fost îmbrăcați cu omul nou. La aceasta nu se poate schimba nimic și nu se poate adăuga nimic. Și totuși trebuie să aibă loc o „schimbare”. Concret aceasta înseamnă: noi trebuie să devenim practic (adică, în faptele noastre) ceea ce noi suntem deja începând cu întoarcerea noastră la Dumnezeu. Cine a fost îndreptățit trebuie să învețe să trăiască drept. Cine a fost sfințit, trebuie să învețe să umble în sfințenie. Cine a fost îmbrăcat cu omul nou, trebuie să învețe să arate trăsăturile de caracter ale omului nou. Cine a devenit un copil sau un fiu al lui Dumnezeu, trebuie să arate crescând comportarea care se potrivește unui copil sau fiu al lui Dumnezeu. Fii ceea ce tu ești, ca să exprimăm așa. În acest sens de fapt nu este vorba de o altă „înfățișare” nouă, căci principial această înfățișare am primit-o la întoarcerea noastră la

Dumnezeu. Dar înfățișarea nouă trebuie să fie vizibilă practic, și aceasta nu are loc de la sine. Pentru aceasta este necesar un proces de învățare și creștere.

Vrem să privim două locuri din Scriptură, care exprimă aceasta. În Romani 12,2 citim: »Să nu vă conformați (asemănați) veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.« Acest cuvânt „a transforma” este cuvântul puternic „a metamorfoza”, „a schimba înfățișarea”. Pavel folosește în epistola către Romani de două ori cuvântul „asemenea”. Dumnezeu ne-a »hotărât mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său« (Romani 8,29), și »să nu vă conformați (asemănați) veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre« (Romani 12,2). În limba greacă însă aceste două cuvinte nu sunt identice. Primul cuvânt (cuvânt primar: *morphè*) se referă mai mult la partea lăuntrică, care devine vizibilă și în exterior (compară cu Marcu 9,2 „transfigurat”; 16,12; Filipeni 2,6 „înfațișare”). Al doilea cuvânt (cuvânt primar: *schèma*) arată mai mult înfățișarea schimbătoare (vezi 1 Corinteni 7,31 și Filipeni 2,8 (înfațișare, prezentare la exterior). Este de înțeles că „asemănare, conformare” în Romani 12,2 nu derivă de la *morphè*, ci de la *schèma*: un credincios, care în principiu poartă în sine chipul Fiului lui Dumnezeu, niciodată nu mai poate înlăuntrul ființei lui să fie „asemenea” lumii, dar cu regret el poate gândi în felul lumii, poate vorbi și lucra în felul lumii, o poate imita! Aceasta nu trebuie să fie, spune Pavel; credinciosul trebuie să „se transforme”. Remarcabil este deci, că *morphè* în versetul nostru nu se regăsește în cuvântul „asemănare”, ci în cuvântul „a transforma”! Credinciosul este principial făcut după chipul Fiului lui Dumnezeu (Romani 8,9), dar el trebuie să devină și practic acest chip. Aceasta are loc mai întâi lăuntric, și în consecință aceasta trebuie să devină vizibil în acțiunile lui exterioare și umblarea lui. Mulți credincioși rămân prea mult timp o „omidă”, care rămâne legată de pământ și se satură cu lucrurile bune ale pământului. Aceasta este „gândirea la lucrurile pământești” (compară cu Filipeni 3,19). Cine devine practic asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, primește aripi ca un fluture, care se înalță spre cer, și hrana lui va fi mierea din țara făgăduită (compară cu Coloseni 3,1-3). Scriptura arată clar, că aici pe pământ este deja posibil, și poruncește chiar, să fii practic un om „ceresc”, aceasta înseamnă, să te asemeni cu marele »Om din cer« (compară cu 1 Corinteni 15,47-49).

Epistola către Romani capitolul 8 versetul 29 arată că, principial, la întoarcerea noastră la Dumnezeu noi am fost făcuți și lăuntric asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Romani 12, 2 arată că noi trebuie să fim transformați tot mai mult și practic lăuntric în acest chip – ceea ce desigur trebuie să se vadă și în exterior în vorbirea și faptele noastre. Ca să exprimăm așa: să devii ceea ce ești! Tu ești (în ceea ce privește poziția) asemenea Fiului lui Dumnezeu, dar să devii (în ceea ce privește practica) tot mai mult asemenea acestui chip. Este vorba de o schimbare sau înnoire a gândirii noastre, a mentalității, a atitudinii spirituale, a imaginii noastre generale cu privire la lume, la viață, la Dumnezeu, la toate lucrurile. Cine tocmai s-a născut din nou, nu are încă această privire deplină asupra realității; aceasta trebuie încă să crească. El are, ca să spunem așa, potențialul pentru aceasta. În omidă se află structurile celulare, din care în timpul stadiului de cocon se dezvoltă fluturele. Potențialul pentru aceasta este prezent de la început. Dar abia în timpul dezvoltării se realizează acest potențial. Și dacă în timpul dezvoltării ceva se derulează greșit, nu se realizează această stare finală. Tot așa este și în viața de credință. Fiecare credincios are de la început potențialul de a deveni un „fluture”, care își desface aripile lui mărețe pentru a zbura spre cer. Dar dacă ceva se derulează greșit în dezvoltare, credinciosul rămâne mereu o omidă, care nu știe nimic despre cer, ci se hrănește permanent cu lucrurile de aici.

Semnele caracteristice ale transformării

Pe ce se poate vedea, dacă un credincios a avut realmente parte de această transformare foarte practică? În privința aceasta primim în Noul Testament o serie de răspunsuri diferite, care se completează reciproc în chip minunat și în această serie de articole am văzut un număr mare din

ele. În Romani 12,2 este acest răspuns: »... ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.« Putem să alăturăm și versetul 1: »Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.« Acesta este țelul final al creșterii spirituale: dăruire față de Dumnezeu ca jertfă sfântă, plăcută Lui; o dorință de a face voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită; și capacitatea de discernământ cu privire la ce este această voie; și puterea spirituală de a împlini realmente această voie. Vom reveni mai târziu la aceasta, când vom privi mai îndeaproape noțiunea de „sfințire”, dar acum rezumăm într-un cuvânt: dăruire. Să cunoști voia lui Dumnezeu, și dispoziția de a o împlini sunt desigur un element esențial al creșterii spirituale (compară cu Efeseni 5,17; Coloseni 1,9 și versetele următoare; 4,12; 1 Tesaloniceni 4,3f; Evrei 13,20 și versetele următoare).